

(Εισίρχεται εις τὴν Σχολὴν δρομικὸς ρασσοφόρος καὶ δεξιὰ κ' ἄριστ' ἐρῶνάζει δι' αὐτῶρος, κ' Ἐλήσῳν μὲ ὁ Θεὸς διακρύβειντος ἀρχίζει καὶ δῶ κλητῆρες τοῦ τραβοῦν το φαρδομάνικόν του ὅπταν ἕνας εὐζῶνος τὸ ράσσο του ξεραίζει καὶ τὸ Ἀμερικάνικον προβάλλει ὁσάβρακόν του).

Φ. Βάστα, παππᾶ, γιὰ τὸν Θεό, κ' ἀρχίνα νὰ βαρῆ... κ' ἂν ἔχισαν τὸ ράσσο σου κ' ἐράνη πῶς φορεῖς Ἀμερικάνικον βρακὶ σὰν πρῶτογυὸς παππᾶς μὰ τοὺς ἰχθρῶς τῆς πίστεως κὴν παῖρ' ἂν κτυπᾶ. Προτίμησε μπαγλάρωμα κ' εὐζῶνον κοντακίει, προτίμησε νὰ μὴν ἀκούς ποτέ σου τὸν Παυλίδη, παρὰ νὰ ὄσσης εἰδακτρα σ' αὐτὸν ποὺ μὰς πιζει γιὰ νὰ τὰ φῶν οἱ ἀνεῖται κ' ὁ Λόου κ' οἱ Ἑγγλιζοί.

(Κ' ἄλλος παππᾶς πολεμιστῆς εἰσέρχεται ἰσπευσμένως ἔλεινος, ξεσοκούφως καὶ ζυλοφορτομένως).

Φ. Στάσου, παππᾶ... πρὸς χάριν σου τὸν τόκο μου θὰ θγάλω... κ' ἡ Ἐκκλησία κατ' αὐτὰς ἔν διαγωγῆ μεγάλῃ. Ἐ! σὲ παππᾶδες ζῶστας τὴν μέση μὲ σιλᾶκι καὶ κατ' ἀπίστων σπύσεται κ' ἄς λαχῆ δι' τὴν λάχῃ. Ἐλευθερίας ἦλιος ἀνίταίτε λαμπρῶς... στραβὰ τὸ καλυμμαύχι σας φοριεῖτε κ' ἔμπρός.

(Ἰππείες, κλητῆρες κ' εὐζῶνοι διασκορποῦν τὸ πλῆθος μὲ κοντακίαις καὶ διπλωματικῶς γίνεται συνήθως, κ' ὅλοι κτυποῦν τὸν Φασουλῆν τὸν ἐξαγριωμένον κ' ὀλογυγμῶς ἀκούεται ὀλλῶντων κ' ὀλλυμένων).

Γ'.

Ἀπὸ κρότον καὶ λόγους βουίζει καθεμὰ τῆς Κακίμου Σχολῆ καὶ ρωναζέου ἀπ' ἔξω πολλοὶ πῶς μακροτὴ μορζέει.

Φασουλῆς ὁ γενναῖος ἠγάται τοῦ μαχίμου ἔκεινον χοροῦ καὶ μὲ σκίφεις ἀνδρῶς τολμηροῦ πρῶτος πάντων κινεῖται.

Μὲ σημαίας καὶ λάβαρα τρέχει πρὸς τὰ κάτω γοργῶς νὰ τραπῆ, μὰ δὲν πρόσθαιε μὰς νὰ εἰπῆ καὶ μὰ τρεῖματα τὸν βρῖχει.

Τοῦ δροσίζου καὶ μούτρα καὶ σκίλιε καὶ τὸν πῆρε θυμὸς ὅτ' ἂν ἀρχῆ, μὰ τὸν λούζου μὲ νῆα βροχῆ καὶ τὸν πᾶνον τὰ γέλοια.

Δὲν ἰσπεῖ ὅπως πρὶν ν' ἀλλάξῃ ἐν τῷ μίσθῳ ραγδαίας βροχῆς καὶ ἰσὸ σπῆτι τοῦ σπαιδοῦ ταχῆς τὰ βρεγμένα ν' ἀλλάξῃ.

Ἐστὴν μορφήν τοῦ σπαιτοῦ Πατριάρχῃ ἤπῃρ' ὄρκ' κ' αὐτὸς ὁσάβρ', μὰ φοβούνται πολὺ τὸ νερὸ μερικὸ πολυμάχοι.

Ἐστὴν βοήν τοῦ μεγάλου ἀγῶνος ἐξεπλήθη πολλὸν τὸ βρακὶ καὶ περίεργος κόσμος ἐκεῖ κατεβράχῃ ἀφθῶνος.

Κ' ἂν λουτρὸν ὁ καθῆνας ὑπίστη μὲ γραμματίων θερμῶς μαχητάς, ἀλλ' ἐσφραθῆν, γιὰτὶ κατ' αὐτὰς φῆνε βλοῦς ἡ ζίστη.

Καὶ τῶν δένδρων τὰ κίτρινα φύλλα τὰ πρᾶσινοι φρέσκο νερό, ποῦ τὰ μᾶρινε τῶσαν καιρὸ δυνάτῃ ξεραίλα.

Δ'.

Ὁ Περικλέτος ὀμιαζὲ μὰ τὸν βρεγμένο Φασουλῆ.

Π. Λοιπὸν καὶ σὺ, βρὶ Φασουλῆ, ἀσπλάγχθως κατεβράχῃ; Φ. Ἐκεῖ ποῦ εἶδα, μορῆ, τὸ σχέδιον τῆς μάχης μου ἦλε μὰ κατὰμουτρα, ποῦ μ' ἔκανε παππῆ, κ' οἱ παρυστῶνες γίλασαν γιὰ τούτῃ τὴν ἴτροπῆ... γυναικίς, ἀνδρῶς καὶ παιδιὰ γινηκῶν ὀλοι λούτσα καὶ μὲ στῆς λάσπαις ἔτριχε ὁ κόσμος πλάτσα πλούτσα. Τὰς προσβολὰς ὁ Φασουλῆς, τοὺς εἶπα, δὲν ἀνίεται... σὰς λέγω μὰς, σὰς λέγω ὅσῳ νὰ μὴ μὰς καταβρέχητε... κ' ἂν κουτεντῆεις μερικὸ γκαρίζουν ὀλοῖνα πῶς ἡ σπουδὴ πληθρῶνεται εἰς ἄλλα κράτῃ ξένα, ἐγὼ δὲν εἶμαι Γερμανός, ἐγὼ δὲν εἶμαι Γάλλος, ἐγὼ εἶμ' Ἑλληὴ ἀκριφῆς, τούτιστιν εἶμαι ἄλλος, κ' ἀνέλοδα τὰ γράμματα ἡ φύσις μου προστάζει κ' ἂν ἀπὸ καθῆ ροῦχο μου νερὸ τῆς τρουμπας στάξῃ. Αὐτὰ τοὺς εἶπα καὶ σπαθὶ γυμῶνον κορπερὸ, ἀλλὰ δὲν ξέρεις σῆμερα τί κανὲ τὸ νερὸ... ἐνὲ γιὰ διαδῶλῳσιν πολεμικῆν κουρδίζεσαι ἀπὸ τὰ γέλοια, Περικλῆ, ἀμῆτως ξεκαρδίζεσαι, ξεγᾶνεις τὰ Συντάγματα καὶ τὰς ἀνατροπὰς καὶ πῆρνε τὰ βρεγμένα σου καὶ ὅτ' ὀουλεῖ σου πᾶς. Ἀδύνατον ν' ἀντισταθῇ κανεῖνα παλληκῆρι, κ' ἂν πρῶτ' ἀπ' τὸν Παράδειστο ἐβῆκε τὸ στηλιμῆρι, ἀλλὰ νομίζω δεύτερο πῶς ἔγῃκε τὸ νερὸ καὶ μάλιστα, βρὶ Περικλῆ, οἱ τούτου τὸν καιρὸ. Π. Λοιπὸν μετὰ τὸ δεύτερον ὄριστε καὶ τὸ πρῶτον καὶ πᾶγινα νὰ φωτισθῆς ὅτ' ἂν Κέμινον τῶν φῶτων.

Ἐκεῖ ὀλλῶνας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαίας.

Τὸ Πρακτορεῖον τοῦ Χαδῆς πρὸς γῶσιν τῶν κυρίων Ἑλληνικῶν τῆν σῆμρον ἐκλήθη Πρακτορεῖον, κ' ὁ Κακίμοσ ὁ Μιμῆ, ποῦ ἔχει τετρακόσια καὶ σπάνια χαρῖσματα τὸν διακρίνον τῶσα, μὲ πᾶσαν ἰσπῆσαν δὲ ἀεζόντῃ τούτῳ, κ' οἱ κενταὶ σὺδραμῆτα δὲ ἔχον ἰσὸ μενούτο ἀληθινὰς, εὐδεντικῶς καὶ ἀσφαλῆς κίβησις, ποῦ φέρει Νότος καὶ Βορρᾶς Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.

Μηγάτης ὁ γῶσος γρατῆρ' μὰς ἔμπε ὅτ' ἂν Πέλι ὑπίσθιν οἰκιστῆν ἐκεῖ νὰ ἐπισκοπῆσῃ, καὶ μεθ' ἡμῶν ἐπιπέσεται κ' ἡ πελαγία δὴ νὰ μὰς γυρίσῃ ἴγρηρον καὶ νὰ μὰς θηραπέσῃ.

Καὶ τὰ «ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ» τῆς ἐκλεκτῆς ΚΟΡΙΝΘΗΣ μὲ εἰκονογραμμάτια καὶ νῆας βελτιωσικῶς ἐκδίδονται τὴν αἰών, καὶ πᾶρα τα νὰ κρῖνῃς καὶ τὴν δακῆρα σου γ' αὐτὰ μὴ λυπηρῆς νὰ βῶσῃ.